

lastne oči se je moral prepričati, ali je dekletce zdravo, ali bo živelo ali ne.

In pristopil je k zibelki, kjer je ležala Tilka. In z okorno roko, varno, kakor je mogel, je odgrnil zagrinjalo. Izpod odeje je molela drobna glavica s suhim, bledim obličjem. Otrok je dihal s malce odprtimi usti. Oči je imel zaprte; le na lahko je potrepravala trepalnica, ko se je Tomaž približal z lučjo. — Tistikrat je zrl prvič Tilki v obraz tako blizu in tako pozorno.

„Mati, ali je zdrava? Ali bo živela? Kako mislite, mati?“

Tako so tekli dnevi. Otrok je živel in jokal. Jok je bil slaboten in hripav; včasih je bilo bolj ječanje nego jok; in še to pretrgano od kašlja. Tomaž je često postal na pragu in poslušal. Jok se mu sicer ni zdel naraven, a tolažil in potolažil se je, češ: „Naj le joka; z jokom, pravijo, se okrepe pljuča. In ko si Tilka okrepi pljuča, hej, potem bo jokala, da nas bodo ušesa bolela!“

Vendar se docela ni mogel potolažitl. Na dnu srca mu je še vedno ostala neka skrb: kaj če bi bila Tilka vendarle preslabotna in bi umrla . . .

SAMOJED V ŠOTORU.

A. S. BORISOV.

Mati se je seveda silno začudila. Dostlej tega ni bila vajena. Odgovorila je pa čisto nakratko in mignila z ramami:

„Ne vem.“

Morda je mislila: „Ako smrt pobere otroka, bo itak najbolje.“

Tomažu pa se je zdelo, da mora izsiliti dovoljen odgovor.

„Jaz pa mislim, da otrok še lahko živi . . . Koliko otrok je, ki so izprva bleđi in slabotni, pa vendarle živé.“

„Nemara. Slabotno je res in božjastno je tudi.“

Kaj bi bil dal, da bi prešla ta skrb in bi mogel z zaupanjem gledati v prihodnost! Včasih je za kaj časa samega sebe pregovoril, da je verjel, kar je upal. A navadno le za malo časa. Takoj je bil zopet na vrsti dvom: kaj pa, če bi bila Maruša iz Dobja vendarle uganila?!

Sosede so hodile večkrat v hišo in se pogovarjale o Tilkinem zdravju. Nasvetovala je ta to, druga drugo; ena je prerokovala otroku smrt, druga zdravje, kakor je to sploh navada med ženskami. Tomaž je vlekel na ušesa vsako besedo; potem pa je